

lde. Ifølge denne Fremstilling, om hvis Rigtighed jeg selter mig overbevist, vil det vist være nødvendigt for Samsundet i Almindelighed og for Lovgivningsmagten i Særdeleshed at anvende den største Sparommelighed og Forsigtighed. At denne Anstuelse vilde have fundet Tilslutning i denne Sal, troede Mindretallet, at der var saa meget mere Grund til at antage, som dette Thing for ganske nylig, hovedsagelig af Frygt for Statskassens Balance har forkastet et Lovforslag, der tilføjede nogen Lettelse i Byrderne. Hvor meget man end kan sympathisere med de Betragtninger, der fremkaldte dette Resultat, vil det vist indrømmes, at disse Bedst ville være egnede til at opfordre Thinget til, med den størst mulige Konsekvents at gennemføre Sparommelighedens Princip paa de forskjellige Omraader. Flertallet i dette Things Finantsudvalg havde vedføjet sin Betænkning et Uddrag af Mæglernes Prisliste, enten, som det ærede Medlem for Bornholm (Fallefen) mente, som et Thermometer for Konjunkturernes eller, som den ærede 2den Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Bloug) paastod, som et Bevis for Konjunkturernes Stabilitet; men Mindretallet maa beklage ikke at kunne skænke dette Aftykke Tillid i nogen af disse Retninger, thi selv om man var istand til at godtgjøre, at Gjennemsnitspriserne for det sidste Aar ere ligesaa høie som Gjennemsnitsprisen i de Aar, da Embedsmændene fik Dyrtdstillæg, saa vilde det for mig kun være et Bevis for, at Konjunkturerne havde en stærk Tendents til en nedadgaende Bevægelse. Jeg skal i denne Henseende gjøre opmærksom paa en Artikel i Ugeskrift for Landmænd for 4de September 1879, der vistnok er skrevet af sagkyndig Haand. I denne Artikel gives der en Oversigt over den sidste Høst i Europa, og Forfatteren meddeler da, at haade Englands, Frankrigs, Italiens, Spaniens, Østerig-Ungarns og Ruslands Høst har været overordentlig slet, og at Lydsflands Høst vel har været middelmadig, men at dette Land desuagtet vil have Brug for et større Quantum Produkter, end det selv har produceret. Forfatteren drager af denne Beretning en Konklusion, hvoraf jeg med den høitærede Formands Tilladelse maaſte turde oplæse nogle faa Linier. Han siger: „Derſom Europa iaar var henvist til sig selv for sin Ernæring, kan der ikke være Tvivl om, at der i mange Lande vilde blive Hungersnød, og at Korn og andre Fødemidler snart vilde naae meget høie Priser, der vilde bewirke stor Nød og Glendighed.“ Naar altsaa Forholdene iaar ere af en saadan Natur, og Priserne under disse for vore Forhold gunstige Betingelser desuagtet ikke ere stegne høiere, end at de, — hvad jeg forøvrigt tror fra paalidelig Rilde at kunne godtgjøre ikke er Tilfældet, — ere ligesaa høie som Gjennemsnitspriserne for de sidste 10 Aar, saa mener jeg, at det maa

være et Bevis for Konjunkturernes temmelig stærkt nedadgaende Tendents. Naar jeg udtalte, at jeg troede mig istand til fra temmelig paalidelig Rilde at kunne godtgjøre, at Konjunkturerne iaar ere lavere end Gjennemsnitspriserne for de sidste 10 Aar, skal jeg tillade mig at henwise til Ugeskrift for Landmænd af 12te Februar 1880. Der findes Kapitelstargen for 1879, og efter den er der udbraget Gjennemsnitspriser for hele Kongeriget Danmark. At de ere rigtige tror jeg ganske sikkert, da de stemme overens med Gjennemsnitspriserne i det statistiske Labelværk, der er omdelt blandt det høie Things Medlemmer. Forholdet mellem Gjennemsnitspriserne for hele Kongeriget for 1879 og Gjennemsnitspriserne for hele Kongeriget for de foregaaende 10 Aar stiller sig saaledes for de enkelte Produkters Bedkommende: De vare for Aaret 1879 lavere: for Hvede 23,7 Dre, for hvide Væter 91,9 Dre, for graa Væter 96 Dre, for Rug 1 Kr. 14 Dre, for Byg 29,8 Dre, for Havre 91,5 Dre, for Boghvede 82,1 Dre, alt pr. Lønde, for tørt Flæst 4,6 Dre og for Smør 3,4 Dre, begge Dele pr. Pund. Gjennemsnitspriserne vare altsaa for 1879 lavere for alle Produkter, kun med Undtagelse af Honning, for hvilken Gjennemsnitsprisen for 1879 overstiger Gjennemsnitsprisen for de foregaaende 10 Aar med 6,7 Dre pr. Pot. Dette forekommer mig at vise, at Konjunkturerne have en temmelig stærk nedadgaende Tendents, da de nævnte for vore Forhold saa gunstige Betingelser ikke have været istand til at bewirke et bedre Resultat end det anførte. Hermed vil Mindretallet forøvrigt ikke have udtalt nogen Mening om, hvorvidt det maatte være rigtigt eller hensigtsmæssigt for indeværende Aar til visse Embedsmænd at bevilge et Tilskud. Dette Spørgsmaal foreligger ikke, og Mindretallet skal derfor heller ikke udtale nogen Mening derom. Mindretallet vil kun hævde, at det efter dets Mening vilde være urigtigt at fastslaa høiere Normer for et ubestemt Tidrum med saadanne Udgifter for Die. Mindretallet er altsaa gaet ud fra, at Tidforholdene for Samsundets Bedkommende, idetmindste foreløbig, snarere opfordre til at nedstemme Fordringerne til Livet end til at sætte dem op, og da det vist maa antages, at de paagjældende Embedsmænds Forhold ikke egentlig ere flette, og da det vistnok tillige er rigtigt, at Embedsstanden i Almindelighed indtil en vis Grad deler Medgang og Modgang med det Samsund, de tjene, har denne Betragtning været særlig medvirkende til vort Resultat at anbefale det foreliggende Forslag til uforandret Bedtagelse. Hvad de Fordringer angaar, der i Almindelighed stilles til Livet, kunne de vistnok for flere Embedsmænds Bedkommende deles i 2 Klasser, berettigede og uberettigede. Det er ingenlunde Mindretallets Mening, at vor Embedsstand i Al-